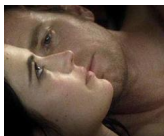

Perfect Sense (Osjetila ljubavi), 2011.

REDATELJ: David Mackenzie

ULOGE: Ewan McGregor, Eva Green, Connie Nielsen

Kad je prvi put susrećemo, Susan (Eva Green) baca kamenčiće tijekom oseke. Svojim postupcima izražava frustraciju glede svog ljubavnog života. Uvijek završi s pogrešnim muškarcima – muškarcima koji ju iskoriste i onda prekinu s njom. S druge strane, Michael (Ewan McGregor), koji radi kao kuhar u restoranu smještenom u blizini Susaninog stana, je klasični primjer muškarca kakvog bi Susan trebala izbjegavati. Iako je usamljen, ima problem s vezanjem za žene do mjere da ne može zaspati u krevetu s nekom ženom - stoga redovito šalje doma u sred noći svoje partnerice za jednu noć.

Iako nisu nimalo kompatibilni, Susan i Ewan se ubrzo zaljubljuju, dok se istovremeno tajanstvena zaraza širi svijetom. Uzrok zaraze ostaje nepoznat u filmu, ali njezini simptomi počinju s preplavljujućim osjećajem gubitka i tuge, nakon čega pojedinac u potpunosti izgubi osjetilo njuha. Dok zbunjeni znanstvenici i političari pokušavaju pronaći lijek i smiriti paniku, zaraza evoluirala na sljedeći stupanj u kojem se ljudi prepuste mahnitom prežderavanju netom prije nego im zaraza oduzme osjetilo okusa. Ljudi jedu što god im je najbliže – sirova riba, brašno – Michael proguta senf, njegov prijatelj ispije bocu maslinovog ulja, a Susan pojede buket cvijeća. Dok se potreba za jelom razvija, ljudi zastanu punih usta kao da su oslobođeni iz transa.

Ljudi polako shvate da bi ih ova epidemija mogla ostaviti bez osjetila. Kroz nadolazeću dramu, Michael i Susan se drže jedan drugoga pokušavajući razumijeti promjene koje se događaju u svijetu za kojeg se čini da više nema smisla.

U nastavku filma, odumiranju osjetila prethodi ekstremno iracionalno ponašanje, gotovo životinjsko po naravi. Ali, život se svejedno nastavlja nakon svakog periode epidemije. Ljudi se saberu i vrata svojim rutinama. Na neki način, film *Perfect Sense (Osjetila ljubavi)* je posvećen besmrtnoj prirodi ljudskog duha, našoj sposobnosti da se prilagodimo. Ali, film također prikazuje sebične i nesebične strane ljudske prirode. Ljudi koji vjeruju da je stigao kraj vremena počinju pljačkati, uzimati što god zažele, dok se drugi pripremaju za idući napad zaraze brinući se o svojim voljenima.

Film *Osjetila ljubavi* nastoji prikazati kako bi se ljudi ponašali da im se oduzme sve što čini život „normalnim“. Dok nam se naša sredstva interakcije i doživljavanja svijeta oduzimaju jedno po jedno, kako se prilagoditi? Što činimo kad nam je ostalo jedino osjetilo dodira?

Zaključak filma je, čini se, da je ljubav naša najveća potreba, što i ne iznenađuje budući da u Bibliji piše da smo stvoreni na sliku Božju, a Bog je ljubav. Može se reći i da je naša najveća potreba, kao ljudskih bića, Bog koji je ljubav.

Ljubav Michaela i Susan je jača od krize u kojoj se nalaze; njihov očaj i strah da će biti napušteni ih spaja.

U zbrci života, lako je ignorirati Božja uputstva ili vječnost ili što se događa kad umremo. Ali, kad nam se oduzme rutina kojom podupiremo fasadu života, ostavljeni smo goli, dršćući, suočani sa stvarnošću koju bismo radije ignorirali. Unatoč njegovoj skeptičnosti prema religiji, film Philipa Larkina *Aubade* opisuje naš strah od smrti:

. . . ono čega se bojimo – bez vida, bez zvuka,
Bez dodira ili okusa ili mirisa, bez pameti za razmišljanje,
Bez ljubavi i povezanosti s bližnjim,
Anestezija od koje se nitko ne budi.

Možda je u srži ovog straha potreba za nečim više, za tim da smrt vodi negdje gdje je bolje, za ljubavlju koja traje vječno. Ova potreba je s razlogom u nama; Biblija nas uči da je Bog posadio vječnost u srce čovjeka. Možda je Bog posijao to sjeme zato da nas, kad dođe vrijeme i nestanu nebitne stvari, ta potreba za vječnošću vrati k njemu.

Preuzeto sa Damaris.org, www.damaris.org

S Engleskog prevela: Nina Narančić ☐